

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Puławy, dnia 1 lutego 2018 r.

Trybunał Konstytucyjny

Skarżąca: Pani M T zam. w , kod pocztowy , przy ul. , reprezentowana przez Pana Bartłomieja Tarkowskiego wpisanego na listę radców prawnych pod numerem LB-2052, adres do doręczeń: Kancelaria Radcy Prawnego Bartłomiej Tarkowski, budynek Dyrekcji Naczelnej, al. Tysiąclecia Państwa Polskiego 13, 24-110 Puławy

Uczestnicy: Sejm i Prokurator Generalny, adresy znane

Skarga konstytucyjna

Zdecydowałem się złożyć niniejszą skargę konstytucyjną po zapoznaniu się z poglądem prawnym wyrażonym w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r., sygn. akt SK 68/06 (Dz. U. z 2007 r. Nr 106, poz. 731 i OTK-A z 2007 r. zesz. 6, poz. 53):

„Uzasadnienie skargi wskazuje zatem, że przedstawiony zarzut sprowadza się do zakwestionowania dopuszczalności wyłączenia w postępowaniu kasacyjnym obowiązku informowania przez Sąd Najwyższy stron o motywach orzeczenia o nieprzyjęciu do rozpoznania skargi kasacyjnej, wydanego w ramach przedsądu, z czym wiąże się brak możliwości weryfikacji dokonanej przez Sąd Najwyższy oceny zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. [...]

Jak już wskazano, zakwestionowany przepis jest elementem cywilnoprocesowej instytucji przedsądu kasacyjnego. [...] Do czasu nowelizacji k.p.c. dokonanej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) Sąd Najwyższy miał obowiązek sporządzenia uzasadnienia takiego postanowienia. [...] Zgodnie

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

z kwestionowanym art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. postanowienie wydane w takiej sprawie nie wymaga pisemnego uzasadnienia.

Według aktualnie obowiązującego uregulowania decyzja w przedmiocie przyjęcia kasacji do rozpoznania zapada w formie postanowienia które - jak wskazuje art. 398⁹ § 2 k.p.c. in principio - wydawane jest na posiedzeniu niejawnym. Kwestionowane w niniejszym postępowaniu zdanie drugie tego przepisu stanowi, że postanowienie takie nie wymaga uzasadnienia. [...]

Podkreślenia wymaga natomiast, że art. 535 § 2 k.p.k. w brzmieniu, które stanowiło wzór dla uregulowania zakwestionowanego w niniejszym postępowaniu, został przez Trybunał Konstytucyjny uznany za niezgodny z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05). W rozpatrywanej skardze konstytucyjnej powołane zostały te same wzorce konstytucyjne, które były podstawą kontroli w postępowaniu zakończonym wyrokiem Trybunału z 16 stycznia 2006 r.

W powołanym powyżej wyroku, wydanym w sprawie konstytucyjności art. 535 § 2 k.p.k., Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że w czasie debat sejmowych nad projektem ustawy zmieniającej k.p.k. nie był w ogóle podnoszony problem zgodności z Konstytucją oddalenia kasacji oczywiście bezzasadnej bez uzasadnienia. Na tę kwestię zwrócono natomiast uwagę podczas debaty w Senacie, w szczególności senatorowie Zbigniew Romaszewski oraz Piotr Andrzejewski stwierdzili, że przepis zezwalający na oddalenie kasacji oczywiście bezzasadnej na posiedzeniu bez udziału stron i bez konieczności sporządzenia uzasadnienia jest sprzeczny z istotą demokratycznego państwa prawnego, wprowadza bowiem niejawnosć procedury (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05 oraz powoływane tam wypowiedzi senatorów Zbigniewa Romaszewskiego oraz Piotra Andrzejewskiego). [...]

Jak wskazano, instytucja przysądu kasacyjnego charakteryzuje się ograniczeniem udziału stron w postępowaniu, o którym mowa jest w art. 398⁹ k.p.c., rezygnacją z obowiązku sporządzenia pisemnego uzasadnienia decyzji procesowej kończącej to postępowanie oraz wyłączeniem zaskarżalności tej decyzji procesowej. Wiąże się z tym ograniczenie w tym postępowaniu standardów informacyjnych.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Prawo do sądu w pełnym, nieuszczuplonym kształcie wymaga uzyskania czytelnego, weryfikowalnego uzasadnienia każdego rozstrzygnięcia sądu. Rezygnacja z obowiązku uzasadnienia niektórych orzeczeń może być usprawiedliwiona potrzebą ochrony innych wartości, w tym - sprawnością (efektywnością) postępowania. Zakres obowiązku uzasadniania decyzji procesowych może być różny w zależności od natury podejmowanej decyzji, która zawsze zależy od okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. [...]

Gwarancje proceduralne wyrażone w art. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji odnoszą się do postępowań nadzwyczajnych, takich jak postępowanie kasacyjne oraz postępowanie w sprawie wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania. Prawo do sprawiedliwej procedury sądowej, także w postępowaniu kasacyjnym, jest elementem prawa do sądu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 i w art. 77 ust. 2 Konstytucji. Prawo podmiotowe do sprawiedliwej procedury nie może być natomiast wywodzone wyłącznie z treści art. 2 Konstytucji, bo zasada demokratycznego państwa prawnego nie może być samoistnym wzorcem kontroli konstytucyjnej w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną (por. postanowienie TK z 24 października 2001 r., sygn. SK 10/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 225 oraz wyrok z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05).

W odniesieniu do niezgodności kwestionowanego przepisu z art. 2 Konstytucji ze skargi można wyprowadzić zarzut naruszenia zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W ocenie skarżącej kwestionowany przepis nie gwarantuje wnikliwego rozpoznania sprawy przez instancję odwoławczą z poszanowaniem praw stron procesowych.

W kontekście wzorca z art. 2 Konstytucji z uzasadnienia skargi konstytucyjnej można ponadto wyprowadzić zarzut nierzetelności zaskarżonego przepisu poprzez brak obowiązku informowania stron przez Sąd Najwyższy o rzeczywistych powodach nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i związaną z tym nieweryfikowalność tej decyzji procesowej.

Zarzut niezgodności zaskarżonego przepisu z art. 45 ust. 1 Konstytucji pozostaje zatem w związku z zarzutem jego niezgodności z art. 2 Konstytucji.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji: "Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd".

Dokonując wykładni tej zasady konstytucyjnej, Trybunał Konstytucyjny przyjmuje, że na jej treść składa się w szczególności: prawo dostępu do sądu, tj. prawo do uruchomienia procedury przed sądem, który ma być organem niezależnym, niezawisłym, bezstronnym, prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności oraz prawo do wyroku sądowego, tj. prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia danej sprawy przez sąd (por. wyroki TK z: 16 marca 1999 r., sygn. SK 19/98, OTK ZU nr 3/1999, poz. 36; z 2 kwietnia 2001 r., sygn. SK 10/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 52).

Ogólne powołanie się w petitum skargi na ten przepis Konstytucji mogłoby wskazywać, że w ocenie skarżącej niezgodność kwestionowanego przepisu, zwalniającego Sąd Najwyższy z obowiązku sporządzenia uzasadnienia postanowienia wydanego w ramach przedsądu, narusza art. 45 ust. 1 Konstytucji we wszystkich jego aspektach.

W uzasadnieniu skargi wskazano w tym zakresie, że decyzji ustawodawcy o ustanowieniu procedury nieobligatoryjnej z perspektywy art. 176 ust. 1 Konstytucji musi towarzyszyć jej ukształtowanie zgodne z wymogami rzetelności i sprawiedliwości.

Skarżąca wiąże niezgodność zaskarżonego przepisu ze wskazanymi wzorcami kontroli, w tym w szczególności z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji, z naruszeniem obowiązku informacyjnego w wypadku decyzji procesowych podejmowanych w ramach przedsądu.

Kwestionując ten element instytucji przedsądu kasacyjnego, który zwalnia Sąd Najwyższy z obowiązku uzasadnienia postanowienia o nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w uzasadnieniu skargi wskazano na brak w tej konstrukcji jakiegokolwiek innego mechanizmu, który gwarantowałby informacyjny obowiązek sądu. Chodzi tu w szczególności o uregulowanie zawarte w art. 398⁹ § 2 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym orzekanie w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania odbywa się na posiedzeniu niejawnym. Na problem ten trafnie zwrócił

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

uwagę RPO. Dodać należy, że rozpoznawanie skarg kasacyjnych nie na rozprawie, lecz na posiedzeniu niejawnym, jest w świetle art. 398¹¹ § 1 k.p.c. regułą.

Aktualnie skarżący nie ma możliwości dowiedzenia się, w jaki sposób Sąd Najwyższy interpretuje przesłanki uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania i jak w związku z tym kształtuje się praktyka kasacyjna w tym zakresie. Odnosi się to również do samego Sądu Najwyższego. Prowadzi to do niebezpieczeństwa dekoncentracji praktyki orzeczniczej, co w konsekwencji może jeszcze pogłębiać dezorientację uczestników postępowania, co do wymogów, jakie ma spełniać kasacja. Zakwestionowane uregulowanie uniemożliwia skarżącym jakąkolwiek kontrolę nad poczynaniami reprezentujących ich pełnomocników. Uniemożliwia to, a co najmniej utrudnia, stronom egzekwowanie ich praw wobec nierzetelnych pełnomocników.

W tym kontekście trafna jest konkluzja RPO, że tak ukształtowane przepisy stanowią swoistą pułapkę na obywatela, który nie dość, że sporym wysiłkiem i na własny koszt sporządza skargę kasacyjną stanowiącą niemal wyłącznie pretekst do realizacji funkcji publicznych przez Sąd Najwyższy, to jeszcze rozpoznanie jego sprawy zależy od spełnienia niejasnych i niedookreślonych wymogów. Pozostaje to w rażącej sprzeczności z wywodzoną z art. 2 Konstytucji zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Wymaga podkreślenia, że w postępowaniu cywilnym brak jest przepisu, który odpowiadałby treści art. 530 § 5 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem: "Prokurator, uznając kasację za oczywiście bezzasadną, przesyła odpis odpowiedzi na kasację pozostałym stronom, ich obrońcom i pełnomocnikom, którzy w terminie 14 dni od otrzymania odpowiedzi prokuratora mogą przedstawić sądowi na piśmie swoje stanowisko". We wspomnianym wyroku, wydanym w przedmiocie konstytucyjności art. 535 § 2 k.p.k. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że z przepisu tego wynika wyraźnie, że inna aniżeli prokurator strona postępowania karnego jest świadoma tego, że jej reprezentant sporządził kasację oczywiście bezzasadną, choć ocenianą tak przez prokuratora, a nie przez sąd. Z przepisu tego wynika również, że reprezentant ma wiedzę o ocenie przez prokuratora sporządzonej przez niego kasacji i może podjąć polemikę z wyrażoną przez niego oceną. W ocenie Trybunału do pewnego stopnia rozwiązanie to osłabia zarzut nieprzenikalności dla stron oraz ich reprezentantów postępowania w ramach przedsądu, chociaż przecież może się zdarzyć, że Sąd Najwyższy, orzekając w ramach przedsądu o przyjęciu kasacji

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

do rozpoznania, dostrzegł inne okoliczności. Stwierdzenie w tej sprawie niekonstytucyjności art. 535 § 2 k.p.k. wskazuje, że uregulowanie zawarte w art. 530 § 5 k.p.k. Trybunał Konstytucyjny uznał za niewystarczające (por. wyrok TK z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05). Za odpowiednik art. 530 § 5 k.p.k. nie może być uznany na gruncie procedury cywilnej art. 398⁸ § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy może w każdej sprawie zwrócić się do Prokuratora Generalnego o zajęcie na piśmie stanowiska co do skargi kasacyjnej wniesionej przez stronę i odpowiedzi na nią. W postępowaniu cywilnym brak jest zatem nawet tej namiastki informacji o powodach nieprzyjęcia kasacji do rozpoznania.

W świetle art. 45 ust. 1 Konstytucji prawo do postępowania realizującego wymogi rzetelności i sprawiedliwości nie podlega ograniczeniom innym niż te, które dopuszcza art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jeżeli zaś chodzi o możliwość stanowienia odstępstw od zasady jawności postępowania, to - zgodnie z art. 45 ust. 2 Konstytucji - są one dopuszczalne, o ile spełniają wymóg proporcjonalności.

Wprowadzenie przedsądu kasacyjnego jest równoznaczne ze znacznym ograniczeniem dostępności kasacji i uzależnieniem jej merytorycznego rozpoznania od spełnienia niedookreślonych i ocennych przesłanek. Okoliczności stanowiące przesłanki, których wykazanie jest konieczne, aby kasacja została przyjęta do rozpoznania, leżą w sferze polityki sądowej, znanej Sądowi Najwyższemu orzekającemu w sprawie przyjęcia kasacji do rozpoznania, nie należą natomiast do sfery znanej stronie składającej skargę kasacyjną. Dla wykazania przesłanek, od których zależy przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, konieczna jest zatem znajomość szerszej praktyki kasacyjnej, i to widzianej z perspektywy sądowej, tymczasem konstrukcja przedsądu wymaga ich wykazania przez stronę wnoszącą skargę kasacyjną. Jak już wskazano, ocena, czy okoliczności te są spełnione, dokonywana jest jednoosobowo, bez możliwości wniesienia zażalenia. Na kwestie te Trybunał Konstytucyjny zwrócił już uwagę w wyroku z 31 marca 2005 r., sygn. SK 26/02, zapadłym na gruncie stanu prawnego sprzed nowelizacji k.p.c. dokonanej ustawą z 22 grudnia 2004r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Trybunał podkreślił w szczególności, że wprowadzenie dodatkowego szczebla wstępnego w postaci przedsądu spowodowało przekształcenie kasacji w środek w rzeczywistości udzielany arbitralnym postanowieniem, niepodlegającym zaskarżeniu. Wskazał ponadto, że krytyczna ocena przedsądu utrwaliła się pod wpływem praktyki

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

uzasadniania odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania w formie schematycznego szablonu odtwarzającego treść art. 393 k.p.c., niwecząc możliwość wyrobienia sobie przez środowisko adwokacko-radcowskie poglądu na temat wymogów stawianych przez Sąd Najwyższy w tym zakresie.

Przesłanki uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania to zasadniczo zwroty niedookreślone, które - po to, by nie kolidowały z art. 2 Konstytucji - muszą być doprecyzowane przez organy stosujące prawo. To zaś możliwe jest wyłącznie przez uzasadnienia wydawanych orzeczeń.

Trybunał Konstytucyjny podziela pogląd RPO, że obowiązujące przepisy kształtują skargę kasacyjną przede wszystkim jako instrument, za pomocą którego Sąd Najwyższy sprawuje nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych. Okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. świadczą o tym, że w wypadku kasacji nad interesem indywidualnym (uzyskaniem sprawiedliwego orzeczenia w konkretnej sprawie) przeważa interes publiczny (Sąd Najwyższy dokonuje selekcji wpływających do niego skarg kasacyjnych, wybierając sprawy najpoważniejsze lub o charakterze precedensowym, w celu zapewnienia jednolitości wykładni oraz dalszego rozwoju prawa). Tymczasem dla stron postępowania kwestia, czy to ich właśnie sprawa przyczyni się do dalszego rozwoju prawa, czy harmonizacji praktyki orzeczniczej, ma znaczenie drugorzędne.

Niedookreślone, ocenne pojęcia użyte w art. 398⁹ § 1 k.p.c. powierzają Sądowi Najwyższemu orzekającemu w ramach przedsądu szeroki zakres władzy dyskrecyjnej. Brak wymogu uzasadnienia postanowienia o nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania zwiększa zatem zagrożenie dla praw jednostki. Zagrożenie to potęguje dodatkowo to, że decyzja procesowa podejmowana jest w ramach przedsądu przez jednego sędziego i zapada na posiedzeniu niejawnym. W tej sytuacji ani strona (jej reprezentant procesowy), ani też inne podmioty (w tym w szczególności przedstawiciele doktryny prawna), nie mając uzasadnienia, nie mają żadnej możliwości weryfikacji słuszności postanowienia o nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy, czy wręcz poszczególne składy tego sądu, mają tu zatem pełną swobodę decyzyjną. Brak znajomości praktyki sprawia zaś, że swoboda ta nie poddaje się wartościowaniu (por. wyrok TK z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05).

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

RPO, w nawiązaniu do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, trafnie podkreślił, że w wypadku orzeczeń sądów ostatniej instancji, z natury swej niezaskarżalnych, odpada zewnętrzna funkcja kontrolna sensu stricto, jaką ma spełniać uzasadnienie decyzji procesowej. Niemniej jednak także orzeczenia Sądu Najwyższego mogą być przedmiotem specyficznej kontroli sprawowanej w szczególności przez Trybunał Konstytucyjny oraz przez Europejski Trybunał Praw Człowieka albo Komitet Praw Człowieka. Nie do przecenienia jest tu także wpływ uzasadnień orzeczeń właśnie najwyższych organów sądowych na rozwój rzeczywistych standardów prawnych i formowanie praktyki, które na podstawie obowiązujących przepisów kształtują treść prawa. Krąg potencjalnych adresatów orzeczenia Sądu Najwyższego jest bowiem szerszy, aniżeli tylko strony postępowania. Obejmuje wszystkich uczestników debaty publicznej. Realizacja funkcji publicznych Sądu Najwyższego nie ogranicza się zaś wyłącznie do tych spraw, które zostały merytorycznie rozstrzygnięte, ale obejmuje i te, które nie przeszły przez filtr przedsądu. Wyłącznie w tym postępowaniu mogą zostać dookreślone przesłanki uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego wyłączenie przez zaskarżony przepis obowiązku informacyjnego Sądu Najwyższego ogranicza przejrzystość postępowania toczącego się w sprawie przedsądu, zwłaszcza jeżeli zważyć na ocenny charakter przesłanek, od których zależy przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Trybunał Konstytucyjny wyraził już w swym orzecznictwie stanowisko, które w rozpatrywanej sprawie podzielił RPO, że minimalne wymogi w zakresie rzetelnej procedury wyznacza z jednej strony nakaz podmiotowego, a nie przedmiotowego traktowania uczestników postępowania, z drugiej zaś - zakaz arbitralnego działania sądu. Wymogi te konkretyzują: 1) nakaz wysłuchania stron, 2) konieczność ujawnienia w czytelny sposób motywów rozstrzygnięcia w stopniu umożliwiającym weryfikację sposobu myślenia sądu, a tym samym unikanie dowolności, czy wręcz arbitralności sądu, 3) zapewnienie przewidywalności dla uczestników postępowania przez odpowiednią spójność i wewnętrzną logikę mechanizmów, którym jest poddany. Gwarancję braku arbitralności stanowi: 1) udział zainteresowanych podmiotów w postępowaniu, 2) zasada jawności postępowania oraz 3) wydawanie rozstrzygnięć zawierających rzetelne, weryfikowalne uzasadnienie.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego wyjątkowa procedura rozpoznawania skarg kasacyjnych w ramach przedsądu nie spełnia wskazanych powyżej przesłanek. Najstaranniejsze bowiem nawet badanie przez Sąd Najwyższy skarg kasacyjnych w ramach przedsądu nie gwarantuje należytej przejrzystości decyzji procesowych o nieprzyjęciu ich do rozpoznania ze względu na nieuczestniczenie stron w takim postępowaniu i nieweryfikowalność wydawanych w takich sprawach postanowień z powodu braku ich uzasadnienia.

Dopuszczalne odstępstwa od prawa gwarantowanego przez art. 45 ust. 1 Konstytucji podlegają ocenie przez pryzmat art. 31 ust. 3 Konstytucji, który formuluje kumulatywnie ujęte przesłanki dopuszczalności ograniczeń w korzystaniu z konstytucyjnych praw i wolności. Są to: ustawowa forma ograniczenia, istnienie w państwie demokratycznym konieczności wprowadzenia ograniczenia, funkcjonalny związek ograniczenia z realizacją wskazanych w art. 31 ust. 3 wartości (bezpieczeństwo państwa, porządek publiczny, ochrona środowiska, zdrowia i moralności publicznej, wolności i praw innych osób) oraz zakaz naruszania istoty danego prawa lub wolności.

Granice ingerencji w konstytucyjne prawa i wolności wyznacza zatem zasada proporcjonalności oraz koncepcja istoty poszczególnych praw i wolności.

Stwierdzenie, że ograniczenia mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie, nakazuje rozważyć: czy wprowadzona regulacja jest w stanie doprowadzić do zamierzonych przez nią skutków; czy regulacja ta jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest połączona; czy efekty wprowadzonej regulacji pozostają w proporcji do ciężarów nakładanych przez nią na obywatela. Tak też treść zasady proporcjonalności jest formułowana w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (zob. m.in. orzeczenie TK z 26 kwietnia 1995 r., sygn. K 11/94, OTK w 1995 r., cz. I, poz. 12 oraz wyroki: z 28 czerwca 2000 r., sygn. K 34/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 142, s. 796 i z 24 marca 2003 r., sygn. P 14/01, OTK ZU nr 3/A/2003, poz. 22).

Oceniając w świetle powyższych ustaleń zarzut niekonstytucyjności kwestionowanego przepisu, należy stwierdzić, co następuje.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Co do zasady żaden przepis Konstytucji nie stoi na przeszkodzie stanowieniu zredukowanych, szczególnych trybów postępowania, a takim jest - o czym była już mowa - przedsąd kasacyjny.

W rozpatrywanym jednak wypadku, ze względu na nagromadzenie ograniczeń praw stron (w tym w szczególności nieprzejrzystości decyzji procesowych podejmowanych przez Sąd Najwyższy w ramach przedsądu), uregulowanie pomieszczone w art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. jest w ocenie Trybunału Konstytucyjnego nieproporcjonalne. Zasadnicze zastrzeżenia budzi tu nałożenie się na siebie trzech elementów wykluczających informacyjny obowiązek Sądu Najwyższego: niejawnosć dla stron postępowania, w ramach którego zapada decyzja o nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, zwolnienie Sądu Najwyższego z obowiązku sporządzenia uzasadnienia takiej decyzji procesowej oraz posłużenie się ocennymi przesłankami, od spełnienia których zależy przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Trafna jest uwaga RPO wskazująca na brak symetrii pomiędzy obowiązkami nakładanymi na obywatela - skarżącego w postępowaniu kasacyjnym a samym Sądem Najwyższym. Skoro bowiem skarżący musi zaangażować znaczne siły i środki, by skutecznie sporządzić kasację, a zwłaszcza prawidłowo uzasadnić rozpoznanie sprawy przez Sąd Najwyższy, to te obowiązki powinny być przynajmniej częściowo równoważone jakimkolwiek obowiązkiem informacyjnym sądu, dzięki któremu skarżący uzyskiwałby od sądu jasny komunikat o motywach nieprzyjęcia kasacji do rozpoznania.

Trybunał Konstytucyjny podziela wątpliwość RPO co do tego, czy kolejne ograniczanie praw obywateli w postępowaniu kasacyjnym, którego ogniwnem jest kwestionowane uregulowanie, rzeczywiście było konieczne i uzasadnione potrzebą ochrony niewątpliwiej wartości konstytucyjnej, jaką jest uzyskanie rozstrzygnięcia sprawy we właściwym, rozsądnym czasie. Jak już wskazano, nowelizacje k.p.c. w tym zakresie nie zostały bowiem należycie uzasadnione.

Wszystkie wskazane powyżej argumenty uzasadniają pogląd, że ustawodawca przekroczył granice proporcjonalności przy stanowieniu zredukowanego trybu postępowania służącego rozpoznawaniu skarg kasacyjnych w ramach instytucji przedsądu.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Zakwestionowany art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. jest zatem niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji. [...]

Powodem stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności poddanego kontroli przepisu była kumulacja w instytucji przedsądu kilku nieproporcjonalnych ograniczeń wyłączających obowiązek informacyjny Sądu Najwyższego. Z perspektywy konstytucyjnej niemożliwy do zaakceptowania jest stan przyjęty na gruncie k.p.c., wyłączający wszelkie możliwe tu instrumenty zapewniające przejrzystość orzekania, tj. zarówno obowiązek uzasadniania postanowień o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i orzekanie w tej sprawie na posiedzeniu jawnym.

Stwierdzając niezgodność przepisu poddanego kontroli, Trybunał Konstytucyjny nie przesądza metod, jakimi ustawodawca winien się posłużyć dla zapewnienia przejrzystości informacyjnej przy ocenie zasadności przyjmowania skarg kasacyjnych do rozpoznania w ramach przedsądu. Z orzeczenia Trybunału nie wynika w szczególności, że obowiązek taki może być spełniony wyłącznie przez ustanowienie przepisu nakładającego na Sąd Najwyższy powinność uzasadniania wydawanych w tej mierze postanowień odmownych. Ustawodawca korzysta w tym zakresie ze swobody. Konstruując na nowo instytucję przedsądu, ustawodawca może zatem zrezygnować z wymogu uzasadniania postanowień wydawanych w tym postępowaniu przewidując inne gwarancje obowiązku informacyjnego”.

Powyższy pogląd prawny przedstawiam jako własny.

W dniu 27 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w P   doręczył mi jako pełnomocnikowi Skarżącej będącej Wierzycielką w tamtej sprawie postanowienie z dnia   grudnia 2017 r., sygn. akt   , wydane na posiedzeniu niejawnym oddalające wniosek Wierzycielki o zasądzenie kosztów postępowania klauzulowego. Wraz z tą sentencją nie doręczono żadnego uzasadnienia ani faktycznego, ani prawnego.

Wnoszę o zwrócenie się do Sądu Okręgowego w P   o przekazanie Trybunałowi Konstytucyjnemu akt sprawy

Wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach postanowienia Sądu Okręgowego w P   z dnia   grudnia 2017 r., sygn. akt

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

, na okoliczność, że zostało ono wydane na posiedzeniu niejawnym, że Sąd oddalił wniosek Wierzycielki o zasądzenie kosztów postępowania klauzulowego i że do tej sentencji nie ma żadnego uzasadnienia ani faktycznego, ani prawnego.

Wnosze o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach pocztowego zwrotnego poświadczenia odbioru przeze mnie przesyłki z powyższym postanowieniem na okoliczność, że przesyłka pocztowa z tym postanowieniem została mi doręczona w dniu 27 grudnia 2017 r.

Ani Skarżąca, ani ja wcale nie wiedzieliśmy, nie wiemy i nie mamy żadnej możliwości dowiedzenia się, na jakiej podstawie faktycznej i prawnej Sąd doszedł do powyższego rozstrzygnięcia.

W dniu   grudnia 2017 r. nadałem na poczcie do tego Sądu w tamtej sprawie wniosek w imieniu Skarżącej, w tamtej sprawie Wierzycielki, o doręczenie mi z uzasadnieniem odpisu powołanego powyżej postanowienia Sądu.

Wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach mojego wniosku z dnia   grudnia 2017 r. na okoliczność, że w tamtej sprawie złożyłem wniosek w imieniu Skarżącej, w tamtej sprawie Wierzycielki, o doręczenie mi z uzasadnieniem odpisu powołanego powyżej postanowienia Sądu.

Wnosze o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującej się w tamtych aktach koperty przesyłki pocztowej powyższego wniosku na okoliczność, że zgodnie z adnotacją pocztową powyższa przesyłka została nadana tamtemu Sądowi w dniu grudnia 2017 r.

W dniu 17 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w P   doręczył mi jako pełnomocnikowi Skarżącej będącej Wierzycielką w tamtej sprawie postanowienie z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt   , wydane na posiedzeniu niejawnym odmawiające sporządzenia i doręczenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w P   z dnia grudnia 2017 r., sygn. akt   Wraz z tą sentencją nie doręczono żadnego uzasadnienia ani faktycznego, ani prawnego.

Wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach postanowienia Sądu Okręgowego w P   z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

, na okoliczność, że zostało ono wydane na posiedzeniu niejawnym, że Sąd odmówił sporządzenia i doręczenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia grudnia 2017 r., sygn. akt , i że do tej sentencji nie ma żadnego uzasadnienia ani faktycznego, ani prawnego.

Wnosze o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach pocztowego zwrotnego poświadczenia odbioru przeze mnie przesyłki z powyższym postanowieniem na okoliczność, że przesyłka pocztowa z tym postanowieniem została mi doręczona w dniu 17 stycznia 2018 r.

Ani Skarżąca, ani ja wcale nie wiedzieliśmy, nie wiemy i nie mamy żadnej możliwości dowiedzenia się, na jakiej podstawie faktycznej i prawnej Sąd doszedł do powyższego rozstrzygnięcia.

W dniu stycznia 2018 r. nadałem na poczcie do tego Sądu w tamtej sprawie wniosek w imieniu Skarżącej, w tamtej sprawie Wierzycielki, o doręczenie mi z uzasadnieniem odpisu powołanego powyżej postanowienia Sądu.

Wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach mojego wniosku z dnia stycznia 2018 r. na okoliczność, że w tamtej sprawie złożyłem wniosek w imieniu Skarżącej, w tamtej sprawie Wierzycielki, o doręczenie mi z uzasadnieniem odpisu powołanego powyżej postanowienia Sądu.

Wnosze o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującej się w tamtych aktach koperty przesyłki pocztowej powyższego wniosku na okoliczność, że zgodnie z adnotacją pocztową powyższa przesyłka została nadana tamtemu Sądowi w dniu stycznia 2018 r.

W dniu stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w P doręczył mi jako pełnomocnikowi Skarżącej będącej Wierzycielką w tamtej sprawie postanowienie z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt , wydane na posiedzeniu niejawnym odmawiające sporządzenia i doręczenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt Wraz z tą sentencją nie doręczono żadnego uzasadnienia ani faktycznego, ani prawnego.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt , na okoliczność, że zostało ono wydane na posiedzeniu niejawnym, że Sąd odmówił sporządzenia i doręczenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt , i że do tej sentencji nie ma żadnego uzasadnienia ani faktycznego, ani prawnego.

Wnosze o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w tamtych aktach pocztowego zwrotnego poświadczenia odbioru przeze mnie przesyłki z powyższym postanowieniem na okoliczność, że przesyłka pocztowa z tym postanowieniem została mi doręczona w dniu 26 stycznia 2018 r.

Ani Skarżąca, ani ja wcale nie wiedzieliśmy, nie wiemy i nie mamy żadnej możliwości dowiedzenia się, na jakiej podstawie faktycznej i prawnej Sąd doszedł do powyższego rozstrzygnięcia.

Powyższe trzy postanowienia, w związku z którymi składam niniejszą skargę konstytucyjną, są postanowieniami Sądu cywilnego II instancji. Na postanowienia Sądu II instancji tylko w niewielu wypadkach służy środek zaskarżenia, w tym nadzwyczajny. Nigdy nie było i nie ma środka zaskarżenia, w tym nadzwyczajnego, na postanowienia Sądu II instancji w przedmiotowych sprawach, dlatego nigdy nie został złożony na nie środek zaskarżenia, w tym nadzwyczajny.

Nie wiem, dlaczego Sąd wydał takie, a nie inne przedmiotowe postanowienia. Skarżąca też nie wie. Trybunał Konstytucyjny nie wie. Jeśli sprawa do nich trafi, to nie będzie wiedział ani Komitet Praw Człowieka, ani Europejski Trybunał Praw Człowieka.

Może uczyniłem gdzieś błąd? Ale jak mam go naprawić w przyszłości, jeśli Sąd nie podał mi ani uzasadnienia prawnego, ani faktycznego? A może Sędzia mnie nie lubi lub jest kapryśny? Historia zna takie wypadki, w końcu jesteśmy tylko ludźmi.

W tym miejscu powołuję *mutatis mutandis* jako własną argumentację Trybunału Konstytucyjnego zacytowaną na str. 1 – 11 niniejszej skargi konstytucyjnej.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Dlatego w ślad za sentencją i uzasadnieniem tamtego wyroku Trybunału Konstytucyjnego wskazuję, która konstytucyjna wolność lub prawo Skarżącej, i w jaki sposób - zdaniem Skarżącego - zostały naruszone: prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy, o którym mowa w z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, stanowiącym, że ograniczenia w zakresie korzystania z tego konstytucyjnego prawa mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób i jednocześnie że ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw, jak też w związku z art. 2 Konstytucji, stanowiącym, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym i że Rzeczpospolita Polska jest państwem urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ma miejsca na działania władzy publicznej, co do których nikt nie miał i nie ma żadnych szans poznać ich uzasadnienia faktycznego i prawnego.

Proces polski nie może przypominać „Procesu” Franza Kafki.

Określam kwestionowany przepis ustawy, na podstawie którego we wszystkich przedmiotowych trzech postanowieniach Sąd orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach Skarżącej określonych w Konstytucji i w stosunku do którego Skarżąca domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją: art. 357 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

W doktrynie i orzecznictwie panuje rozbieżność poglądów, czy w postępowaniu klauzulowym stosuje się wprost przepisy o postępowaniu rozpoznawczym, czy poprzez odesłanie z art. 13 § 2 k.p.c. Przykładowo Sąd Okręgowy w Katowicach w uzasadnieniu postanowienia z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt IV Cz 1105/16, LEX nr 2117930, wyraził pogląd prawny: *„Sąd Okręgowy podziela natomiast pogląd, że postępowania klauzulowego nie można zaliczyć ani do postępowania rozpoznawczego, ani do postępowania egzekucyjnego. Jest ono stadium pośrednim między postępowaniem rozpoznawczym a postępowaniem egzekucyjnym - " pomostem między tymi rodzajami postępowania" (H. Pietrkowski (w) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne, wyd. V, WK, 2016, pod red. T Erecińskiego). Jest więc*

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

postępowaniem autonomicznym w stosunku do rozpoznawczego i egzekucyjnego oraz pomocniczym w stosunku do tego ostatniego (por. także uchwałę Sądu Najwyższego z 25 października 2006 r., III CZP 74/06, OSNC 2007/6/90 oraz powołaną wyżej uchwałę z 9 listopada 1994 r., III CZP 143/94)”. Trybunał Konstytucyjny w niniejszym składzie może przyjąć każdy z tych poglądów prawnych, a dodatkowo różnie w odniesieniu do każdego z przedmiotowych trzech postanowień. Dlatego jako radca prawny obowiązany do działania w najlepszym interesie mojej Klientki jestem obowiązany w skardze konstytucyjnej wskazać oba te przepisy, dopuszczając możliwość umorzenia postępowania co do art. 13 § 2 k.p.c.

Co do art. 13 § 2 k.p.c. obejmują go skargą konstytucyjną w brzmieniu pierwotnym ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296 ze zm.), a co do dwóch pierwszych postanowień na chwilę orzekania promulgowanym w załączniku do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 października 2016 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822 ze zm.), a co do trzeciego na chwilę orzekania promulgowanym w załączniku do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155).

Co do art. 357 § 2 k.p.c. obejmują go skargą konstytucyjną w brzmieniu co do dwóch pierwszych postanowień na chwilę orzekania promulgowanym w załączniku do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 października 2016r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822 ze zm.) i zmienionym przez art. 97 pkt 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2261), a co do trzeciego na chwilę orzekania promulgowanym w załączniku do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155).

Art. 357 § 2 k.p.c. czynię przedmiotem zaskarżenia w części, a mianowicie fragment zdania drugiego w brzmieniu: „Gdy stronie przysługuje środek zaskarżenia, postanowienie należy doręczyć z uzasadnieniem”, w związku ze zdaniem pierwszym, jako wskazującym, że chodzi o postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Tak ograniczoną część tego przepisu czynię przedmiotem zaskarżenia w zakresie, w jakim zabrania on Sądowi doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, gdy na postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym nie przysługuje środek zaskarżenia, ewentualnie w zakresie, w jakim nie nakazuje on Sądowi doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, gdy na postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym nie przysługuje środek zaskarżenia, ewentualnie w zakresie, w jakim pomija on nałożenie na Sąd obowiązek doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, gdy na postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym nie przysługuje środek zaskarżenia.

Czy Trybunał Konstytucyjny uzna za niedopuszczalne orzekanie co do postanowień innych rodzajów niż te rodzaje, do jakich należą przedmiotowe trzy postanowienia, leży to w gestii Trybunału Konstytucyjnego; nie chciałbym dalej komplikować petitum skargi konstytucyjnego, by nie zatracić jego czytelności.

Uzasadniam następująco zarzut niezgodności kwestionowanych przepisów ustawy ze wskazanym konstytucyjnym prawem Skarżącej:

Wskutek obowiązywania zaskarżonych przepisów Sądowi jest zabronione doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, gdy na postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym nie przysługuje środek zaskarżenia, ewentualnie Sądowi nie jest nakazane doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, gdy na postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym nie przysługuje środek zaskarżenia, ewentualnie pominięto nałożenie na Sąd obowiązek doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, gdy na postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym nie przysługuje środek zaskarżenia.

Wskutek tego nikt nie wie i nigdy nie może się dowiedzieć, dlaczego Sąd wydał takie, a nie inne przedmiotowe postanowienia.

Ani strona, która zawsze musi być traktowana podmiotowo, gdyż każdy człowiek ma przyrodzoną godność i nie życzy sobie aktów władzy „bo tak”.

Ani jej pełnomocnik, aby poprawić jakość swojej pracy i podlegać odpowiedzialności dyscyplinarnej i odszkodowawczej.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

Ani sędziowskie organy dyscyplinarne i dyscyplinarne, by ocenić jakość pracy Sędziego, a w tym czy jego czynności orzecznicze są nacechowane kapryśnością lub niechęcią do uczestników postępowania.

Ani ogół Sędziów, by dążyć do ujednoczenia orzecznictwa w sprawach podobnych.

Ani ogół prawników, aby polepszać jakość swojej pracy wskutek publikacji tych postanowień.

Ani Trybunał Konstytucyjny, by ustalić okoliczności skargi konstytucyjnej.

Ani Komitet Praw Człowieka i Europejski Trybunał Praw Człowieka, by ustalić w danej sprawie ewentualną odpowiedzialność Rzeczypospolitej Polskiej za jej Sądy.

W tym miejscu powołuję *mutatis mutandis* jako własną argumentację Trybunału Konstytucyjnego zacytowaną na str. 1 – 11 niniejszej skargi konstytucyjnej.

Dlatego w ślad za sentencją i uzasadnieniem tamtego wyroku Trybunału Konstytucyjnego wskazuję, która konstytucyjna wolność lub prawo Skarżącej, i w jaki sposób - zdaniem Skarżącego - zostały naruszone: prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy, o którym mowa w z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, stanowiącym, że ograniczenia w zakresie korzystania z tego konstytucyjnego prawa mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób i jednocześnie że ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw, jak też w związku z art. 2 Konstytucji, stanowiącym, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym i że Rzeczpospolita Polska jest państwem urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, innymi słowy wnoszę o orzeczenie, że wskazane przepisy są niezgodne z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Nie ma miejsca na działania władzy publicznej, co do których nikt nie miał i nie ma żadnych szans poznać ich uzasadnienia faktycznego i prawnego.

Proces polski nie może przypominać „Procesu” Franza Kafki.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Bartłomiej Tarkowski

W razie wydania wyroku określającego inną datę utraty mocy obowiązującej przedmiotu kontroli niż dzień ogłoszenia wyroku wnoszę o sformułowanie sentencji w sposób uprawniający Skarżącą do wznowienia postępowanie w powołanej sprawie o sygn. akt

Wnoszę o przyznanie kosztów według norm przepisanych.

Zastrzegam nieujawnianie danych osobowych Skarżącej w opublikowanym postanowieniu, o którym mowa w art. 61 ust. 4 u.o.t.p.T.K.

Niniejsza skarga konstytucyjna jest remedium krajowym w rozumieniu art. 2 i art. 5 ust. 2 pkt protokołu fakultatywnego do międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych uchwalonego przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 16 grudnia 1966 r. w Nowym Jorku (Dz. U. z 1994 r. Nr 23, poz. 80) oraz art. 13 i art. 35 ust. 1 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.).

Załączniki:

- 1) odpis postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia grudnia 2017 r.,
sygn. akt , brak uzasadnienia;
- 2) odpis postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia stycznia 2018 r.,
sygn. akt , brak uzasadnienia;
- 3) odpis postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia stycznia 2018 r.,
sygn. akt , brak uzasadnienia;
- 4) odpis pełnomocnictwa szczególnego;
- 5) odpisy skargi konstytucyjnej wraz z odpisami powyższych załączników – dalsze 4 egz.

RADCA PRAWNY
Bartłomiej Tarkowski
(LB-2052)